

7.

Guðmundur Trékyllingur
Gvendur kyllir.

2 blöð qto.

Söguþættir

Gudmundur Trékyllingur (Goendur Kyllir)

Goendur Kyllir átti heim í Vestfirðum og var hann einn þeirra fjögurra, er höfðu þau sérrethindi að moga fara ferða sína með Thorofélagsskipnum í þess að gjalda fargjald og fæði fyrir sig. Medal þeirra voru þeir Gesti Þólvíkingi þingmaður og Jón Þassi. — Hinn fjórða heli er ekki heyrð nafnan.

Allir höfðu þeir komið á sinni svo vel fyrir bord við Thór E. Pulríkus, að þann hafði ákveðið þeim þessi hlunnindi, hverjum fyrir sig, og þeir notuðu þau vel.

Goendur Kyllir hafði verið dýflegur sjómáður og tíður gestur í frönskum og hollenskum fístaðingum í Stórindum, en þar voru stormoster margir, flestar franskar og loftloftar hollenskar í hundræðtali, er stíptu niðr við landsmenn, er loftu meira eða minna á kreppanati, þeir er þeir létu við þá.

Kyllir var afar stór maður vaxti, drýflifeltur og drýg mortinn; hann var klunnur m. a. af því, að hafa hjálpad mörgum manni og fæði á viðindum þeirra, enda féldi hann sig meðal þeirra loftlofta landsins, sem ekki var að finna í hverju strái á þeim tímum. En einna klunnastur var Kyllir þó fyrir Kyrra-sögu þar þinnar niðla, og stórlýgar af langferðum sínum erlendis, einthum í Frakklandi og Hollandi, en þangað fór hann oft en hóisvar ein þrisvar á dfinni með klunnungum sínum á fístaðingum og doaldi hann þar stundum jafnvel svo mánuðum eða árum stífti í sem.

Kyllir hafði m. a. fengið við stípasniðar, að vísu bófanindi á íst. vísu, en það væð hann að góðu oft yfra, sem sjá má af sögum hans, er hann sagði Vestfirðingum, er þeim kom og þeir höfðu niðla stíptum af að heyrta og hlusta á, er hann sagði frá. Flestar munu mí sögur þessar glegur dar, er hér er ein úr Hollandferð hans einni, og sýnir hún m. a. hversu myndamark af „frísamarklið“ Kyllis hefir verið óvirkuloga sérstaf og stíttumkend.

Fásögu Evendur Kyllis.

Þegar ég varí Hollandi var einusinni svo víð, er ég var í gangi um eitthvíð
stærsta stöti borgarinnar, með skipsherra þeim, er ég hafði sýgt með, að við
máttum herra manni einum, boðaloftum nið og staldrad, hann brátt við, er
hann hitti skipsherra mínum, sem hann hafði þekkt um mörg ár.

Þeir heilsuðu hverstaklega hvor öðrum, og að því öllum spurdi herra mannsins:
"Hvar er sá hinn mikli maður, er þú hefir í fylgd þinni?"

"Það er góður og gamall kunnungi minn og vinur, lalinn frá Íslandi."

"Há Íslandi? - Hvar í veröldinni er mi landið það? Eyma mannaft að
hafa heyrð þess getið, og satú að segja, held ég, að ég hefði lesið lesið um það."

"Ísland er norðaða land í heiminu, norður við heims bang; þar erum við
að fiska í hverju ári, og þar hefi ég skynst þessum mikla og merkilega
manni."

"Mér líst vel á manninn," sagði herra mannsins, "og mér vori ánoþja í þér,
að þú vilðir mí fylgja mér heinu með þessum manni, því mig langar að fá
fróðari skynni af honum og landinu hans. Stigið herna uppi hestuna mína; við
skulum svo ala heinu. Egbý hér allurri." -

Hestarn, sem við öðrum í var öll gulli drifin og drögn hans fjórir hestar,
með gulldrifunum í klöðum. Beizli og tannar voru ýmist með silfur-
reundum smáum eða gullistögnum stengum. Fötur hestanna voru klæddar
gullbryddum hösum, nedan frá höfshöggi upp að hnjónum, og járnadí voru
þeir með skaflasskeifum af stíli gjóvar. Allir höfðu hestarnir kopar-
bjöllur í emni, hvor í hverjum hesti og gullu þeir hátt við hvert fótmál
þeirra. Stóri og fongulegri steppur hefi ég aldrei séð fyrr né síðar.

Eg spurdi skipsherrann, hvada maður þetta vori, sem við vorum í fylgd með.